

Sigara Ne Güzel Şeymiş Bırakınca Anladım

– Tayyar · 29 Ekim 2011

25 yıl süreyle sigara içtim. Sigara içtiğim günlerde, “sigarayı bıraktım” diyenlerden nefret ediyordum.Ama sigara içmeyenlerin de benden nefret ettiklerini hissediyordum.Onlarca kez bırakmayı denedim.Ben bıraktım o peşimden geldi. Beni sevdiğinden değildi gelişi...Bana düşmandı o.Öldürecekti genç yaşta. 2002 yılında bir yaz günüydü. Grip olmuştum. Yaz gribi... Bir sigara yaktım. Öyle bir koku hissettim ki, ömrümde öyle bir kokuya muhatap olmamıştım hiç.. Ne sigaranın kokusuydu o koku ne de başka bir nesnenin...Eşi de yoktu dünyada, benzeri de... Yine de kokuyu; sigara ve yaz gribi tetikliyordu...O gün bir-iki saat içinde, sigarayı hiç söndürmeden, birinin ateşiyle diğerini yakarak bitirdim bir paketi.O kokunun beni terk etmesini istemiyordum. O koku bana sigarayı bıraktıracak bir kokuydu. Bunu hissetmiştim. Kendimi de buna şartlandırmıştım. Bu yüzden ardı ardına tütürüyordum sigarayı...O tarihte, bir yaşında bir de oğlum vardı. Onu öpecek olsam, yüzünü kaçıyordu benden.Çünkü nefesim ve bedenim çok kokuyordu. Tertemiz bir yavru, pis kokan bir adama kendini niye öptürsün dü...?Asıl zoruma giden de bu oldu.Tarih 12 Temmuz 2002 idi.O gün, yeniden doğduğum gündü...Beynimde bir şimşek çaktı. “Sakin olmalıyım” dedim. “Hiç sinirlenmemeliyim” dedim. “Paniklememeliyim” dedim.“Acele işe şeytan karışmış” dedim. “Öfkeyle kalkan, zararlı oturmuş” dedim.“Elimden bir kaza çıkar, sigara ile savaşı kaybedebilirim” dedim. Bıraktığımı da öyle her önüme gelene söylemedim. Sigarayı bırakanlar ve bırakmayı tavsiye edenler; “sigarayı çağırıştıran ne varsa onları kendinizden ve göz önünüzden uzaklaştırın” diye tavsiyede bulunurlardı hep... Ben tersini yaptım.Gittim, kalitelisinden (en kalitelisinin canı cehennem) bir paket sigara aldım. Güzel bir de çakmağım vardı. Camdan yapılmış bir de kül tablası aldım. Paketin bir kenarını açtım. Sigaraları, uçları görünecek şekilde yaralarına kadar çıkardım dışarıya. Tam karşıma, her an görebileceğim bir yere, sehpanın üzerine koydum onları. Sadece şunu söyledim, kimse duymadan, içimden, sessizce...;"Sigara; sen burada, gözümün önünde duracaksın, hiçbir yere ayrılmayacaksın. Sen orada duracaksın ve ben sana uzanmayacağım. Hasedinden; çatlasan da, patlasan da sana el sürmeyeceğim. Artık ipler senin değil benim elimdedir. Ben seni içmeyeceğim, eğer istersem de içebileceğim. Ama buna sen değil ben karar vereceğim. İçsem de irade bende, içmesem de bende olacak" dedim ve vedalaştım. O sigara paketi iki ay kadar öylece durdu orada. Sonra gelen giden içti ve bitti. Ama ben hiç uzatmadım elimi. Yıl 2002, 12 Temmuz. Yeniden doğdum. O günden beri bir tane bile sigara içmedim. 25 yıl ara vermeden içmeme rağmen, bırakmamla birlikte; ne ağızda yaralar çıktı ne sebepsiz yere sağa sola saldırdım ne “otlakçılık” yaptım ne sinirlenince sığındım, ne de savunma mekanizmalarımı çalıştırıp akla ve mantığa uygun olmayan bahaneler uydurdum.Şimdi;Öksürmüyorum, aksırmıyorum. Geceleri borazanlar ötmüyor evimde.Perdeler tertemiz...Bahar çiçekleri her mevsim odamda...Yavrum, yüzünü benden kaçırmıyor, onu rahatlıkla öpebiliyorum artık.Onu çok seviyorum. Rüyalarımda; istediğim an sevdiğilerimi görebiliyorum. Sigara içerken rüya bile göremiyor insan. Meğer sigarasız bir dünya ne kadar güzel, evlat ne kadar tatlıymış... Tayyar YILDIRIM